

Benni Bødker

Sagen om

GENGANGER-KATTEN

Døren stod på klem. Vi standsede straks op.

Jeg kiggede hurtigt på Iben. Ingen af os havde rigtig lyst til at gå ind i det blå rum. For første gang den nat følte jeg mig virkelig bange, men der var ikke andet at gøre end at åbne døren. Med en fod skubbede jeg den forsigtigt op.

Der var helt mørkt lige ved indgangen. Lidt længere inde skinnede og strålede det fra alle de mange guldsmykker, der lå sikkert bag glas og alarmer.

Vi vovede os forsigtigt ind. Skridt for skridt.

Men hele tiden holdt vi os tæt op af hinanden.

"Hvad er det?" hviskede Iben.

Hun greb min hånd, og vi stod helt stille. Hun havde ret.

Der kom en underlig lyd fra længere inde i rummet.

Først kunne jeg ikke finde ud af, hvad det var. Men så opdagede jeg, at det var nogen, der trak vejret. Det lød hæst som hos et dyr. Eller et spøgelse!

Var det ikke netop her, at en eller anden engang var blevet begravet? Et spøgelse der gik igen for at hævne sin skæbne?

Med laset tøj og helt forrådnet ...

"Hvad gør vi?" hviskede jeg.

1. Blodspor på væggen

Efterårsferien var netop begyndt.

Mor og far havde længe talt om, at vi skulle ud og rejse. Vi havde nemlig slet ikke været på sommerferie, fordi vi det meste af foråret havde været i Prag for at besøge min farmor.

I lang tid havde talt om, hvad vi hver især havde lyst til. Far ville gerne til Belgien og bo på et kloster, hvor munkene brygger øl. Det syntes mor og jeg lød helt åndssvagt. Mor ville hellere til Paris og shoppe, og det syntes jeg var helt i orden.

Min storebror Jonas var til gengæld helt ligeglad. Han er lige blevet færdig med gymnasiet.

”Jeg gider altså ikke holde ferie sammen med hele familien,” sagde han højt en aften, vi sad og talte om ferie. ”Det er jeg ligesom blevet for gammel til.”

”Du kan da bare selv tage ud og rejse,” sagde jeg. ”For alle de penge du tjener som kassedame!”

Jonas blev helt rød i ansigtet. Det er egentlig utroligt, at han falder for den hver gang.

”Jeg er aldeles ikke kassedame!” sagde han surt.

”Nå, men så kassemand!”

”Det hedder altså kasseassistent,” mumlede han.

Far og mor grinede også. Men der gik ikke lang tid, før jeg opdagede, at der i virkeligheden slet ikke var noget at grine ad. Det hele endte nemlig med, at vi ikke skulle ud og rejse alligevel.

I sidste øjeblik blev ferieturen aflyst. Mor skulle arbejde og kunne ikke få fri.

Som den eneste i klassen skulle jeg derfor ingen steder. Bare være hjemme hele ferien. Og så er der altså ikke meget ved at have efterårsferie.

Normalt glæder jeg mig ellers. Ikke fordi jeg ikke kan lide at gå i skole, men det er nu meget rart at have fri. Men kun hvis man skal noget.

”En hel uge herhjemme,” sagde jeg måbende, da mor og far fortalte, at vi blev hjemme. ”Det lyder altså helt vildt kedeligt.”

”Det kan da godt blive sjovt,” sagde far. ”Jeg er jo hjemme, og så kan vi gå og hygge os, mens mor er på arbejde. Vi tager bare ud at rejse i vinterferien i stedet for. Ned og stå på ski et eller andet sted. Hvad siger du til det, Janina?”

”Så skal mor vel bare arbejde igen,” sagde jeg.

Jeg surmulede, selv om det er lidt barnligt. Men jeg syntes ikke, det lød videre sjovt. Far skriver kogeboøger. Han skulle garanteret ikke lave andet end at gå hjemme og afprøve mærkelige opskrifter, som han selv havde fundet på.

Hans ide om en uges hygge var, at jeg skulle se på, at han arbejdede ude i køkkenet og så engang imellem få lov til at prøvesmage et eller andet, der sikkert smagte uhyggeligt.

”Så kan du jo komme med mig på arbejde i stedet,” sagde mor så. ”Det kunne da være meget sjovt!”

Jeg gloede vantro på hende. Men det lod til, at hun faktisk mente det. Hun smilede, som om det var alle tiders ide, hun lige var kommet med.

Nogle gange fatter forældre altså ingen ting. Mor er museumsinspektør. Forestillede hun sig, at jeg skulle tilbringe en hel efterårsferie på et museum?

Det tegnede til at blive den kedeligste ferie nogen sinde.

Og derfor var det, at jeg den første feriedag stod uden for Rosenborg slot.

Til min overraskelse var der faktisk ret mange mennesker. Turister fra både Danmark og resten af verden. Familier med børn, der var ude og gå en tur i Kongens Have eller som skulle ind og se slottet. Der blev talt mange forskellige sprog.

Jeg kiggede op på slottet. Det lignede noget fra en julekalender. Sådan rigtigt med tårne og spir og alle mulige udsmykninger. Der stod endda bevæbnede soldater i skilderhuse ude foran.

Langs den ene side var der et stort stillads. De var åbenbart ved at renovere slotsmuren.

Jeg havde aftalt med mor, at jeg skulle gå hen til den lille bygning med billetsalget, og så ville en af vagterne kalde på hende.

Jeg var imidlertid ikke nået mange skridt, før et hæst skrig skar gennem luften.

En mand kom styrtende ud fra en dør længere henne på slottet.

”Den er her igen!” råbte han. ”Den er gået amok!”

Et par af vagterne løb hen til ham. Soldaterne blev stående, men så ud til at være parate til at reagere med det samme. Ingen af familierne på vej ind på slottet reagerede. De troede måske, at det var en optræden på slottet i forbindelse med ferien.

Men jeg kunne se på manden, at han virkelig var bange. Han sagde noget dæmpet til vagterne, som jeg ikke kunne høre.

Mandens ansigt var stadig helt blegt. Havde han ikke været halvskaldet, ville hans hår sikkert have strittet lige op af bare skræk. Hvad han så end havde set.

Manden forsvandt ind i slottet igen, og vagterne fulgte efter ham. Jeg kiggede mig hurtigt om, og så besluttede jeg mig for at følge efter.

Hurtigt var jeg henne ved den gamle egetræsdør, de var gået ind ad. Jeg åbnede den forsigtigt og smuttede inden for. Lige foran mig førte en snæver vindeltrappe op. Jeg kunne høre mændene tale længere oppe.

Forsigtigt begyndte jeg at liste efter dem.

”Hvad er der sket?” kunne jeg høre en af mændene spørge.

”Det er poltergejsten,” sagde den skræmte mand.

”Igen?”

”Den har raseret hele Vinterstuen! Og der er blodspor!”

Jeg gispede. Poltergejster! Var det ikke sådan en slags spøgelser?

Jeg skyndte mig det lille stykke op ad trappen. Dette her ville jeg ikke gå glip af. Desværre glemte jeg at være forsigtig. Mændene måtte have hørt mig komme buldrende, for da jeg nåede afsatsen til stueetagen, tårnede en mand op foran mig.

”Hvad laver du her?”

Et øjeblik blev jeg bange. Det var en af vagterne, der stod foran mig.

Han så ret sur ud og ville vist til at tage fat i mig og smide mig ud.

”Her er ingen adgang for publikum,” sagde han.

Jeg ville forklare, at jeg havde en aftale med min mor. At jeg bare havde taget en forkert indgang eller noget i den stil.

Men jeg nåede det ikke, for i det samme hev en anden vagt fat i manden.

”Det er poltergejsten!” sagde han hæst.

De to vagter vendte sig om. Nu var de ligeglade med mig. Jeg skyndte mig ud til den ene side for at se bedre. Den halvskaldede mand stod og pegede lige frem. Det var ikke nødvendigt, for det var tydeligt at se, at et eller andet uhyggeligt var sket her.

Rummet var sådan et stort og fornemt lokale med marmorfliser og en masse gamle malerier på væggene. Der var endda et maleri i loftet, kunne jeg se. Men det hele var kaos.

Stole og borde lå smidt rundt omkring. Lysestager og duge lå krøllet sammen på gulvet. Det så ikke ud til, at noget var gået i stykker, men alting lå hulter til bulter.

Som om en eller anden var gået amok herinde.

”Ring efter politiet,” sagde den ene vagt.

”Det har jeg allerede gjort,” sagde den halvskaldede. Han var åbenbart en slags overvagt. ”Men hvad kan de gøre?”

Jeg sneg mig nærmere. De stod alle tre og stirrede på et sted på væggen, mellem to malerier. Et par skridt mere, og så var jeg helt henne ved dem.

Forsigtigt kiggede jeg frem. De lagde slet ikke mærke til mig. Og så fik jeg øje på det allermest uhyggelige.

På væggen foran mig var et blodaftryk. Det havde form som en hånd. Som om en eller anden havde dyppet hånden i blod og sat et aftryk på væggen.

”Det er helt frisk,” sagde den ene vagt. ”Blodet løber stadig!”

Ingen af dem lagde mærke til mig. De var alt for optaget af at stirre på blodaftrykket. Og det mærkeligste var, at det samtidig begyndte at forsvinde. Lige for øjnene af os.

”Det er, som om det falmer,” sagde den halvskaldede. ”Det forsvinder!”

Det blev virkelig svagere og svagere. Jeg fik en ide.

”Flyt jer,” sagde jeg. ”Vi må fotografere det!”

Mændene gik til side.

”Hvordan?” spurgte den ene.

Jeg hev min mobil frem og holdt den op foran mig. Et øjeblik efter havde jeg taget billedet. Det var i sidste øjeblik, for sekundet efter forsvandt de sidste rester af blodaftrykket.

Nu var det, som om det aldrig havde været der. Væggen var helt blank.

”Lad mig se,” sagde den ene af vagterne.

Jeg rakte ham mobilen. Han stirrede på skærmen.

”Der er ingen ting!” sagde han.

Han rakte den tilbage til mig. Jeg kiggede på den. Det var mærkeligt. Billedet forstillede en tom væg. Men jeg havde helt sikkert nået at tage billedet, netop inden aftrykket forsvandt.

”Hør, hvem er du egentlig?” spurgte den halvskaldede så.

Det var, som om de pludselig var vågnet op igen. Men jeg nåede ikke at svare, for i det samme lød et råb fra den anden ende af rummet: ”Janina!”